

عنوان مقاله:

بررسی مبانی حقوقی اعتراض شخص ثالث به رای

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم انسانی و مطالعات اجتماعی ایران (با رویکرد فرهنگ مشارکتی) (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

پوریا فتحی - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج، یاسوج، ایران

سید ناصرالدین بدیسار - استاد یار گروه حقوق، حقوق خصوصی و عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج، یاسوج، ایران

داریوش بابایی - مدیر گروه حقوق، دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج، یاسوج، ایران

خلاصه مقاله:

دخالت ثالث در فرایند دادرسی مدنی، زمانی که خود را متضرر از نتیجه رسیدگی بداند، در مواد 417 به بعد قانون آیین دادرسی مدنی پیش بینی شده تا وسیله‌های باشد جهت جلوگیری از تماس رای دادگاه با حقوق اشخاصی که در روند دادرسی و صدور حکم دخالت نداشته اند. اعتراض ثالث در این قانون اعتراض به مفاد حکم است و ثالث به شخصی گفته می شود که اصالتاً یا از طریق نماینده، قائم مقام و یا وکیل در دادرسی حضور نداشته است، لکن در مواقعی علیرغم حضور نماینده و قائم مقام ثالث در دادرسی، به وی اجازه داده میشود که اعتراض خود را وفق مواد 417 به بعد قانون آیین دادرسی مدنی اعلام کند. نحوه طرح مساله در منابع فقهی علاوه بر این که صور مختلف ورود و دخالت اشخاص ثالث در دادرسی را شامل می شود و جواز آن را افاده می کند، صور طرح موازی دعاوی مرتبط را نیز شامل می گردد. اعتراض ثالث در واقع استثنایی بر اصل نسبی بودن احکام دادگاه ها است، احکامی که از دادگاه ها صادر می شوند نسبت به طرفین و قائم مقام قانونی آنها معتبر است و نسبت به اشخاص ثالث که در دادرسی شرکت نکرده اند، هیچ گونه اثری ندارد. بنابراین در مواردی که آرای صادر از سوی دادگاه ها عملاً به حقوق اشخاص ثالث خللی وارد آورد، قابل اعتراض می باشند.

کلمات کلیدی:

شخص ثالث، مبانی حقوقی، اعتراض ثالث، رای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/904434>

